

Hans Peter og Olga

Hans Peter gik hen ad fortovet og tænkte på, hvad han skulle lave. Han sparkede dovent til en lille sten, der med stor fart røg hen ad fortovet - lige i retning af en gammel dame, der kom slæbende med to store indkøbsposer. "Åh-nej", tænkte Hans Peter. Bare den dog ville stoppe; men nej - den ramte lige netop den gamle dame på skinnebenet. Hun havde gået i sine egne tanker og blev derfor helt forvirret, da hun mærkede stenen.

Hun så op og mødte en 7-8-årig drengs øjne. "Undskyld! Det var mig, der sparkede til stenen, men ikke for at ramme nogen." Hun smilede til ham og sagde, at det da ikke gjorde noget. Hun havde næsten ikke mærket den lille sten, blot var hun blevet lidt forvirret, fordi hun havde gået i sine egne tanker. Hans Peter var lettet over hendes reaktion.

"Men vil du ikke gøre mig en tjeneste?" spurgte damen. "Jeg gik netop og tænkte på, at jeg havde glemt at købe peber. Det havde jeg ikke fået skrevet på min seddel. Vil du hente det for mig?" Det ville Hans Peter gerne.

På den måde var de mødtes. Det var nu et halvt år siden, og der var opstået et venskab mellem den gamle dame, der hed Olga, og Hans Peter. Det var et venskab, som gav nyt og spændende indhold i begges liv. Det havde vist sig, at Olga havde kendt Hans Peters bedstemor, som var død, før Hans Peter blev født. Han lærte nu sin bedstemor at kende fra en helt anden vinkel end fra forældrenes beretninger. Det var for øvrigt også til glæde for Hans Peters forældre; for noget af det var også nyt for dem.

Hans Peter løb af og til ærinder for Olga, der forkælede ham, som var han hendes eget barnebarn. Hun havde selv et barnebarn, som var på Hans Peters alder; men han boede i Canada - til Olgas store fortrydelse.

En dag, da Hans Peter kom på besøg efter skoletid, så han straks på Olgas ivrige ansigt, at hun havde noget spændende at fortælle. "Nu skal du bare høre, Hans Peter. Nej, kom først og få en bolle og noget kakaomælk. Så skal du bare høre nyheder." Hun skyndte sig at servere kakaoen og boller for Hans Peter i det lille hyggelige køkken, som han følte sig hjemme i. Hvad mon der var sket?

"Fortæl det nu, Olga." Hun satte sig ned på stolen over for Hans Peter og tog et brev op af sin kittellomme. "Martin kommer på sommerferie hos mig i år - helt alene endda."

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

Hans Peter vidste naturligvis, at Martin var Olgas barnebarn fra Toronto. "Hvorfor kommer han alene?" var det første, Hans Peter ville vide. "Det er, fordi hans far skal til en konference i Schweiz, og hans mor skal med som sekretær. De kommer så omkring København på vej til Schweiz og lader Martin blive her. Hvor jeg dog glæder mig. - Ja, til at se dem alle tre naturligvis", skyndte hun sig at tilføje.

"Hvordan kommer Martin fra København herover?" spurgte Hans Peter, praktisk som han var. "Jeg tager derover med toget og henter ham. Tænk, Hans Peter, jeg har ikke set Martin, siden han var fem år, og nu er han otte år som dig. De flyttede derover for tre år siden. Før den tid så jeg ham naturligvis jævnligt. Derfor kender han mig jo godt. Vi har også af og til talt sammen i telefon. Det er bare en skam, det er så dyrt at ringe derover. Men i dag vil jeg nu gøre det for at fortælle, hvor meget jeg glæder mig."

Hans Peter så på Olga, hvis ansigt udstrålede nyt liv. Hvor må hun have savnet dem.

"Jeg er glad for, at jeg kender dig, Hans Peter; for jeg er sikker på, at du og Martin vil blive gode venner. Hvad siger du til at få en ny ven?" Det ville Hans Peter meget gerne. Det ville altså også blive spændende for ham til sommer.

"Ved du hvad, Hans Peter. Hvis du har lyst og må for dine forældre, synes jeg, du skulle tage med til København for at hente ham." Hans Peter blev helt rød i ansigtet af glæde. "Det vil jeg vel nok gerne, Olga." Han fik pludselig travlt med at spise sin bolle og drikke kakaoen. Han måtte skynde sig hjem til forældrene, som havde en købmandsbutik, hvor de begge arbejdede. De måtte straks høre den gode nyhed.

Selvfølgelig fik Hans Peter lov til at komme med til København for at hente Martin. I de følgende måneder drejede mange af Olgas og Hans Peters samtaler sig om Martins besøg. De lagde planer og glædede sig begge meget. "Hvor er jeg glad for, at jeg har dig til at lege med Martin. Ellers ville han nok komme til at kede sig." "Jeg keder mig da aldrig, når jer er her", indvendte Hans Peter. Olga så på ham med et stille smil. Hvor var han en sød dreng. "Nej, men du har jo også andre børn at lege med her i gaden og i skolen. Husk det. Du har ikke kun mig." "Jeg glæder mig i hvert fald", sagde Hans Peter. "Martin kan jo også lære mine legekammerater at kende."

Sådan snakkede de om løst og fast. Indimellem spillede de kort eller Matador - og spiste lækkert hjemmebag, som Hans Peter kaldte Verdens bedste.

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

En dag, da Hans Peter kom ind i trappeopgangen, kunne han dufte, at Olga igen havde bagt. Han skyndte sig derop, og kort tid efter sad han i køkkenet sammen med Olga og smagte det herlige nybagte franskbrød.

"Jeg drømte om min bedstemor i nat", sagde Hans Peter. "Selvom jeg aldrig har mødt hende, vidste jeg, at det var hende. Hun sagde, at hun var glad for, at vi to kender hinanden. Hun sagde, at hun somme tider er sammen med os, når vi hygger os, selvom vi ikke kan se hende. Det forstår jeg nu ikke rigtigt. Men da jeg drømte det, virkede det slet ikke underligt på mig." Olga så længe på ham uden at sige noget. "Det var en meget smuk drøm. Jeg er glad for at høre om den." "Tror du på, at hun kan være her, f.eks. nu?" "Ja, Hans Peter, det tror jeg faktisk på. Når man dør, er det kun kroppen, der går til. Sjælen fortsætter med at leve. Den, du er inden i kroppen, lever videre. Den del af dig, der var sammen med din bedstemor i nat, fortsætter med at leve, når du engang dør."

Hans Peter så længe på Olga. Han tænkte og tænkte. "Jeg tror, bedstemor er her lige nu." "Det tror jeg også", svarede Olga. De smilede til hinanden. Venskab har ikke noget med alder at gøre. De to nød at være sammen, og de glædede sig, til Martin kom.